

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ

* Χρήστος Τσιαμής, Παλυτροπο, Οστρακα 1979.

Μετά απο χρονια ασκηση και γραφη, ο Χρήστος Τσιαμής εδγαλε το πρωτο του βιβλιο, με ποιηματα δεμενα και μεστα, αποδειξεις ζωης με σωστη γλωσσα που σχεδον τιποτα δε βλαφτηκε δεκα χρονια στη Ν. Υορκη, οπου ζει ο Χρήστος. Και δειγμα γλωσσας κατα τα Οστρακα. (Οχι πιο πολλα σχολια: ας τα κανουν αλλοι).

* Κωστα Στεργιοπουλου: Ο κινδυνος (νεα εκδοση συμπληρωμενη), Βακων 1972 — Εκλειψη, Βακων 1974.

Απλη, τιμια και καθαρη ποιηση, καταγραφη μελετης στη φθορα, με ποιηματα καποτε σωτηρια. Και σιγουρα μια ποιηση συνεχης και συνεπης στο χωρο που ταχτηκε εξαρχης, για να τον ξεκαθαρισει, οπως εξαρχης, παλι, διαφαινεται οτι θα γινει.

* Δημητρη Δουκαρη, Το πετρινο προσωπο, ποιηματα, εκδ. Τομες, Αθηνα 1979. Νομιζω πως ο Δουκαρης φτανει μ αυτα τα ποιηματα σε γλωσσα ακεραια και πληρη που λ ε ε ι το περιεχομενο της αυθορμητα και απλα και, μερικες φορες (γ.π. Το καστρο της Χρυσοχεριας), ε ι ν α ι αμεσα ο αλλοτε ζητουμενος εαυτος της. Προτιμω να το σημειωσω ετσι, για να δειξω πως, κατα τη γνωμη μου, οποιες κι αν ειναι οι ιδεες του ποιητη για την ποιηση (δες Ανθρωπινη Εκδοχη, 1978), τελικα μετραει αν κανουμε η δεν κανουμε σωστα ποιηση.

* Κωστας Μαυρουδης, Ποιηση 1971—72, Εγνατια, Θεσσαλονικη.

Μικρα, αμεσα ποιηματα, που αμεσως αιρονται ολοκληρα, αφου ξεκινανε και γινονται χωρις πραγματικη γλωσσικη προσπτικη. Δε νομιζω πως μπορεί να σταθει αυτη η αυταρεσκη, ανεδαφικη και ολοτελα κατασκευασμενη καθαρευουσα. Πραγματικα, μπορεί να κανει κακο ο Εμπειρικός, ενας τοσο τιμιος ποιητης; Κι ομως ο Μαυρουδης ξ ε ρ ε ι για την ποιηση.

* Δημητρη Κρανιωτη, Ερωσ αλλογενης, Κειμενα.

Ποιηματα εννια χρονων, σε μια καλοτυπωμενη συλλογη με μια υδατογραφια του Γιαννη Τσαρουχη, που προχωρανε ηρεμα, περνωντας μια γερη καλλιεργεια κι αμεσα διωματα και συχνα ολοκληρωνονται σ ελκυστικες συνθεσεις, σ ευχαριστα οικεια συνολα. Θα ευχομουνα να διαλυθει σ αυτο το κλιμα ο,τι μενει στα τελευταια ποιηματα απο περιτεχνες συνταξεις.

* Χρήστος Παπαγεωργιου, Μορφασμοι, ποιηματα, οδεβ, 1979.

Απλη, οχι ομως απλοϊκη ποιηση ενος νεου ανθρωπου που καταγραφει αγρυπνος ο,τι βλεπει και ζει. Ας ελπισουμε πως θα βρει και τη γλωσσα που της παει.

* Νικος Ζουμπος, Ηλιοβολο, Βολος 1979.

Το πρωτο βιβλιο ενος νεου ανθρωπου που προσπαθει να ξεκινήσει σωστα.

* Βασιλης Ηλιοπουλος, Η πρωτη νυχτα και αλλα διηγηματα, Πλεθρον, Αθηνα 1979.

Εφτα διηγηματα, ανισα μαλλον, αλλα σοβαρα και ξεκαθαρα, χωρις προσπαθειες εντυπωσιασμου, που δειχνουν αμεσως ο,τι εχουν — κι ο,τι δεν εχουν. Μου φαινεται πως «Τα συνεδρια» απεχουν πολυ, πως ξεχωριζουν στο βιβλιο. Μετα, «Το χαρτινο υποργειο».

* Μαρια Κεντρου-Αγαθοπουλου, Περιπτωση σιωπης, 1968 Θεσσαλονικη * Α-

ρμιλλάρια, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1973 * Τοπία που είδα, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1975 * Τα επακολουθα, Νέα Πορεία, Θεσσαλονίκη 1978 * Ποιήματα.

Η οικεία μας θεσσαλονικιώτικη ποίηση στις καλές της στιγμές, καθώς μάλιστα προχωράμε προς την τρίτη και τέταρτη συλλογή: η προσπάθεια για τιμία και υπεύθυνη αποδοχή της πραγματικότητας, γλώσσα που κάνει μάλλον τη μουσική ποίημα, παρά το νόημα μουσική, ποιήματα σωστά, τελειωμένα συνήθως, ακεραία της πραγματικότητας: αλλά ποια είναι η πραγματικότητα στ αλήθεια;

* Θανάση Νακα, Ο Σεφερής και η μουσική, ανατύπο από την «Ηπειρωτική Έστια», Γιαννίνα 1978.

Η γνωστή αξιολογική μελέτη, τρίτη στη σειρά των εκδόσεων που γίνονται με την επιμέλεια του Κώστα Στεργιοπούλου, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: μια υπεύθυνη προσφορά.

* Δρος Νικολάου Γ. Ξενού, Hölderlin, Παραλείπομενα στη μορφή και στο έργο του, Αθήνα 1979.

Μια υπεύθυνη, πολύ ευχαρίστη μελέτη, έργο αγάπης και γνώσης, γραμμένο χωρίς καμία επιστημονική προθεση, φρεσκο κι άμεσο, οικείο: γλώσσα σωστή του αισθηματος, της ζωής, απλή. Από ένα γιατρό. Τέτοια γλώσσα θέλουμε: θ αναπτυχθεί σωστά.

* Κώστα Ε. Γαλλού, Θησαυρος αδαπανητος, Εκδ. Μηνυμα, Αθήνα 1979.

Δώδεκα δοκίμια (με πρόλογο του Νίκου Ψαρουδάκη) ενός νέου ανθρώπου που θέλει να είναι ένας σωστός θεολόγος, όπου εξετάζεται το δίωμα και το πνεύμα του Χριστιανισμού μέσα από τους αξίους ανθρώπους του.

* Λεία Χατζόπουλου - Καραβία, Υπερμνησία, Εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1979 * Τατσι - Πίτσι - Μίτσι - Κοτσι, Αθήνα 1980.

Τα δυο τελευταία βιβλία της δραστηριότητας ποιητριάς, πεζογράφου και μεταφράστριάς, ένα μυθιστόρημα κι ένα ζωντανό θεατρικό: είναι πραγματικά ελκυστική η φρεσκάδα της προσωπικότητας της.

* Γ. Ε. Στογιαννίδης, Αφηγήση ξενάγηση, σκαπτή Γλή, 1979.

Κάθε βιβλίο του Γ. Ε. Στογιαννίδη είναι ένα τυπογραφικό κομψοτεχνήμα, χαρακτηριστικό γενικό των θεσσαλονικιώτικων βιβλίων, εδώ όμως αναπτυγμένο στον υπερθετικό: αυτή η εμφάνιση είναι άμεσα δηλωτική του ήθους μιας ποίησης που ξεχωρίζει μέσα στην άλλη θεσσαλονικιώτικη ποίηση, ακριβώς γιατί κάνει μορφή τη γλώσσα γιατί γ ι ν ε τ α ι και δε μένει νοσταλγία η λαχτάρα η τάση. Ό,τι έχει να πει το λέει και το είναι. Κι αυτό που είναι διαβάζεται με τέρψη, όπως κι αν τη δεχεται κανείς τελικά αυτή την ποίηση της αποδοχής.

Σ. Α. Σ.

* Τολής Νικηφόρου: Αναρχικά, ποιήματα, Θεσσαλονίκη 1979. * Ο μεθυμένος ακροβάτης, ποιήματα, Θεσσαλονίκη, 1979.

* Θαλής Ρηγοριδής: Η πολιτική παρακαταθήκη του προέδρου John F. Kennedy, Ρώμη, 1977.

Δ. Α. Κ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

* Αιολικά Γραμμικά, τ. 51—52.

Ο Γιώργος Βαλέτας συνεχίζει το δρόμο του προς τη Λεσόβο και μέσα στα ελληνικά μας πράγματα.